

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক সঁচা সঁচা ৰাজস্বৰ্গ হোৱা, তোমালোকৰ কৰ্তব্য হৈছে তপস্যা কৰা, তপস্যাব দ্বাৰাই পূজন যোগ্য হ’ব।”

প্ৰশ্ন: কোনটো পুৰুষাৰ্থই সদাকালৰ বাবে পূজন যোগ্য কৰি তোলে?

উত্তৰ: আত্মাৰ জ্যোতি জগোৱা বা তমোপ্ৰধান আত্মাক সতোপ্ৰধান কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা তেতিয়া সদাকালৰ বাবে পূজন যোগ্য হৈ যাব। যিয়ে এতিয়া গাফিলতি কৰে তেওঁলোকে বহুত কান্দে। যদি পুৰুষাৰ্থ কৰি উত্তীৰ্ণ নহয়, ধৰ্মৰাজৰ শাস্তি খায় তেন্তে শাস্তি খোৱাজনক পূজা কৰা নহয়। শাস্তি খোৱাজনৰ মুখ উম্ম হ’ব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বুজাই আছে। প্ৰথমেতো সন্তানসকলক বুজায় যে নিজক আত্মা নিশ্চয় কৰা। প্ৰথমে আত্মা, পাচত শৰীৰ। য’ত ত’তে প্ৰদৰ্শনী অথবা সংগ্ৰহালয়ত, শ্ৰেণীত প্ৰথমে প্ৰথমে এনেকৈ সাৱধান কৰি দিব লাগে যে নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। সন্তানসকল যেতিয়া বহে, সকলোৱে দেহী-অভিমানী হৈ নবহে। ইয়াত বহিও খেয়াল অন্য ক’ৰবাত যায়। সংস্পৰ্শত যেতিয়ালৈকে কোনো সাধু আদি নাহে তেতিয়ালৈকে বহি কি কৰে। কিবা নহয় কিবা খেয়ালত বহি থাকে। আকৌ সাধু আহিলে তেতিয়া কথা (কাহিনী) আদি শুনিবলৈ ধৰে। পিতাই বুজাইছে - এই সকলোবোৰ ভক্তিমাগত শূনা-শুনোৱা হয়। পিতাই বুজায় এই সকলোবোৰ হৈছে কৃত্ৰিম। ইয়াত একোৱেই নাই। দীপাৱলীও কৃত্ৰিমভাৱে পালন কৰে। পিতাই বুজাইছে - জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ মুকলি হ’ব লাগে তেতিয়া ঘৰে ঘৰে পোহৰ হ’ব। এতিয়াতো ঘৰে ঘৰে অন্ধকাৰহে আছে। এই সকলোবোৰ বাহিৰৰ প্ৰকাশ। তোমালোকে নিজৰ জ্যোতি জগাবলৈ একেবাৰে শান্ত অৱস্থাত বহা। সন্তানসকলে জানে স্বধৰ্মত থাকিলে পাপ খণ্ডন হয়। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰেহে খণ্ডন হয়। আত্মাৰ জ্যোতি নুমাই গৈছে নহয় জানো। শক্তিৰ প্ৰেট্ৰ’ল একেবাৰে শেষ হৈ গৈছে। সেয়া আকৌ ভৰপূৰ হৈ যাব কিয়নো আত্মা পবিত্ৰ হৈ যায়। কিমান ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। এতিয়া লক্ষ্মীৰ কিমান পূজা হয়। কিছুমান সন্তানে লিখে লক্ষ্মী শ্ৰেষ্ঠ নে সৰস্বতী মা শ্ৰেষ্ঠ। লক্ষ্মীতো এগৰাকীয়ে হয় - শ্ৰীনাৰায়ণৰ। আকৌ মহালক্ষ্মীক যদি পূজা কৰে তেন্তে তেওঁৰ চাৰিখন ভূজা দেখুৱায়। তাত দুয়ো আহি যায়। বাস্তৱত তাকেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পূজা বুলি কোৱা হয়। চতুৰ্ভুজ হয় নহয় – দুয়ো একত্ৰিত হৈ আছে। কিন্তু মনুষ্যৰ অলপো বোধশক্তি নাই। বেহদৰ পিতাই কয় যে সকলোৱে অবোধ হৈ গৈছে। লৌকিক পিতাই কেতিয়াবা গোটেই জগতৰ সন্তানসকলক ক’ব জানো যে তোমালোক অবোধ হোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা - বিশ্বৰ পিতা কোন হয়? নিজেই কয় - মই সকলো আত্মাৰ পিতা হওঁ। তোমালোক সকলো মোৰ সন্তান হোৱা। সেই সাধুসকলেতো কৈ দিব সকলো ভগৱানেই ভগৱান। তোমালোকে জানা যে বেহদৰ পিতাই আমাক আত্মাসকলক বেহদৰ জ্ঞান বুজাই আছে। মনুষ্যৰতো দেহ-অভিমান থাকে - মই অমুক হওঁ...। শৰীৰৰ নাম অনুসৰিয়ে চলি আহিছে। এতিয়া শিৱবাবাতো হ’ল নিৰাকাৰ, পৰম আত্মা। সেই আত্মাটিৰ নাম হ’ল শিৱ। আত্মা অনুসৰি নাম একমাত্ৰ শিৱবাবাৰেই হয়। বচ তেওঁ হৈছে পৰম আত্মা, পৰমাত্মা, তেওঁৰ নাম হ’ল শিৱ। বাকী যি অনেক আত্মা আছে সেই সকলোবোৰৰ শৰীৰ অনুসৰি নাম হয়। শিৱবাবা ইয়াত নাথাকে, তেওঁতো পৰমধামৰ পৰা আহে। শিৱৰ অৱতৰণো হয়। এতিয়া পিতাই তোমালোকক বুজাইছে - সকলো আত্মা ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। পিতাৰো ভূমিকা আছে। পিতাইতো ইয়াত বহুত ডাঙৰ কাম কৰে। অৱতাৰ বুলি মান্যতা দিয়ে যেতিয়া তেওঁৰ অৱতৰণৰ দিনটি বন্ধৰ দিন আৰু ডাকটিকট আদি থকা উচিত। সকলো দেশতে বন্ধৰ দিন হ’ব লাগে কিয়নো পিতাতো সকলোৰে সংগতি দাতা হয় নহয় জানো। তেওঁৰ জন্মদিন আৰু আৰ্ত্তিৰ যোৱাৰ দিন, তাৰিখ আদিও গম পাব নোৱাৰি কিয়নো এওঁতো উপৰাম হয় সেইবাবে মাথোন শিৱৰাত্ৰি বুলি কৈ দিয়ে। এইটোও তোমালোক সন্তানসকলে জানা - আধাকল্প হৈছে বেহদৰ দিন, আধাকল্প হৈছে বেহদৰ ৰাতি। ৰাতি পূৰা হৈ পুনৰ দিন হয়। তাৰ মাজতে পিতা আহে। এয়াতো সঠিক সময় হয়। মনুষ্য জন্ম হ’লে পৌৰণিকমত পঞ্জীয়ন কৰে নহয়, আকৌ 6 দিনৰ পাচত শিশুটিৰ নাম ৰাখে, তাকেই নামকৰণ বুলি কোৱা হয়। কোনোৱে ষষ্ঠী (ষষ্ঠ দিনত পালন কৰা উৎসৱ) বুলি কয়। ভাষাতো বহুত আছে নহয় জানো। লক্ষ্মীৰ পূজা কৰে - আতচবাজী জ্বলায়। তোমালোকে সুধিব পাৰা যি লক্ষ্মীৰ তোমালোকে উৎসৱ পালন কৰা, এওঁ কেতিয়া সিংহাসনত অধিষ্ঠিত হৈছিল? সিংহাসনত অধিষ্ঠিত হোৱাৰে ৰাজ অভিষেক পালন কৰে, তেওঁৰ জন্ম দিন পালন নকৰে। লক্ষ্মীৰ চিত্ৰ থালত ৰাখি তেওঁৰ পৰা ধন বিচাৰে। বচ আন একো নিবিচাৰে। মন্দিৰত গৈ যদিও কিবা বিচাৰে, কিন্তু দীপাৱলীৰ দিনাতো তেওঁৰ পৰা মাথোন পইচা বিচাৰে। পইচা দিয়ে জানো। এয়া যেনেকুৱা ভাৱনা..... যদি কোনোবাই সঁচা ভাৱনাৰে পূজা কৰে তেন্তে অল্পকালৰ বাবে ধন পাব পাৰে। এয়া হয়ই অল্পকালৰ সুখ। ক’ৰবাততো স্থায়ী সুখো হ’ব নহয়

জানো। স্বৰ্গৰ বিষয়েতো তেওঁলোকে গমেই নাপায়। ইয়াৰ একোৰে স্বৰ্গৰ সৈতে তুলনা হ'ব নোৱাৰে।

তোমালোকে জানা যে আধাকল্প হৈছে জ্ঞান, আধাকল্প ভক্তি। তাৰপাচত হয় বৈৰাগ্য। বুজোৱা হয় -এইখন পুৰণি ছিঃ ছিঃ জগত সেইকাৰণে আকৌ নতুন সৃষ্টি নিশ্চয় লাগে। নতুন সৃষ্টিক বৈকুণ্ঠ বুলি কোৱা হয়, তাক 'হেভেন', 'পেৰাডাইজ' বুলি কোৱা হয়। এই নাটকত ভাৱৰীয়াসকলো অবিনাশী। তোমালোক সন্তানসকলে গম পাইছা যে আমি আত্মাসকলে কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰোঁ। বাবাই বুজাইছে - যিকোনো লোককে প্ৰদৰ্শনী আদি দেখুৱাবলগীয়া হ'লে পোন প্ৰথমে এই লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ বিষয়ে বুজাব লাগে। চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি কেনেকৈ পোৱা যায় - জন্ম-মৰণততো নিশ্চয় আহিবই লাগিব। তোমালোকে চিৰিৰ চিৰিৰ ওপৰত বহুত ভালদৰে বুজাব পাৰা। ৰাৱণ ৰাজ্যতেই ভক্তি আৰম্ভ হয়। সত্যযুগত ভক্তিৰ নাম-চিহ্নই নাথাকে। জ্ঞান আৰু ভক্তি দুয়োটা বেলেগ বেলেগ হয়। এতিয়া তোমালোকৰ এই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মিছে। তোমালোকে জানা এই পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া নাশ হ'ব। পিতা সদায় সন্তানসকলৰ সুখদায়ীয়ে হয়। সন্তানসকলৰ কাৰণেই পিতাই কিমান মগজ খটুৱায়। সন্তানৰ কাৰণেই গুৰুসকলৰ ওচৰলৈ যায়, সাধুসকলৰ ওচৰলৈ যায় - যি কোনো উপায়ে সন্তান হওঁক কিয়নো এনেকৈ ভাবে যে সন্তান জন্ম হ'লে তেতিয়া সন্তানক উত্তৰাধিকাৰ দি যাব। সন্তান হ'লে তেতিয়া সন্তানক আমি উত্তৰাধিকাৰী কৰিম। তেনেস্থলত পিতাকে কেতিয়াবা সন্তানক দুখ দিব জানো। এইটো অসম্ভৱ। তোমালোকে মাতা-পিতা বুলি কৈ কিমান চিহ্নিৰ থাকা। গতিকে সন্তানসকলৰ আত্মিক পিতাই সকলোকে সুখৰহে ৰাস্তা দেখুৱায়। সুখ দিওঁতা এজনেই পিতা। দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা একমাত্ৰ আত্মিক পিতাই হয়। এই বিনাশো সুখৰ বাবেই। নহ'লে নো মুক্তি-জীৱনমুক্তি কেনেকৈ পাব? কিন্তু এয়াও কোনোবাই বুজিব জানো। ইয়াততো এইসকল হৈছে দৰিদ্ৰ, অৱলা, যিয়ে নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিব পাৰে। বাকী ডাঙৰ লোকসকলৰ দেহৰ অভিমানে ইমান কাঢ়া হৈ গ'ল যে কথাই নুসুধিবা। বাবাই বাৰে বাৰে বুজায় - তোমালোক ৰাজস্বৰি হোৱা। স্বৰ্গীয়ে সদায় তপস্যা কৰে। তেওঁলোকেতো ব্ৰহ্মক, তত্বক স্মৰণ কৰে বা কোনোৱে কালী আদিকো স্মৰণ কৰে। বহুত সন্ন্যাসীও আছে যিয়ে কালীৰ পূজা কৰে। 'মা কালী' বুলি কৈ আহ্বান কৰে। পিতাই কয় - এই সময়ত সকলো বিকাৰী। কাম চিতাত বহি সকলো ক'লা (অপৱিত্ৰ) হৈ গ'ল। মাতা, পিতা, সন্তান সকলো ক'লা। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। সত্যযুগত ক'লা নহয়, সকলো বগা (পবিত্ৰ)। আকৌ কেতিয়া শ্যাম বৰণীয়া হয়। এয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে। অলপ অলপ পতিত হৈ হৈ অন্তত একেবাৰে ক'লা হৈ যায়। পিতাই কয় - ৰাৱণে কাম চিতাত বহুৱাই একেবাৰে ক'লা কৰি দিলে। এতিয়া পুনৰ তোমালোকক জ্ঞান চিতাত বহুৱাওঁ। আত্মাহে পবিত্ৰ হ'বলগীয়া হয়। এতিয়া পতিত-পাৱন পিতা আহি পাৱন হোৱাৰ যুক্তি (উপায়) শুনায়। পানীয়ে কি যুক্তি শুনাব। কিন্তু তোমালোকে কাৰোবাক বুজালেও কোটিৰ মাজত কোনোবাইহে বুজি উচ্চ পদ পায়। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ পৰা নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিছা - 21 জন্মৰ কাৰণে। তোমালোকে আগলৈ গৈ বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰিবা। তোমালোকে নিজৰ পঢ়াৰ বিষয়ে সকলো গম পাবা। যিয়ে এতিয়া গাফিলতি কৰে পাচত বহুত কান্দিব। শাস্তিওতো বহুত হয় নহয় জানো। তেতিয়া পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যায়। মুখ উচ্চ কৰিব নোৱাৰিব সেই কাৰণে পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, পুৰুষাৰ্থ কৰি উত্তীৰ্ণ হৈ যোৱা, যাতে অলপো শাস্তি খাবলগীয়া নহয় তেতিয়া পূজন যোগ্যও হ'ব। শাস্তি খালে জানো পূজা কৰিব। তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ বহুত কৰিব লাগে। নিজ আত্মাৰ জ্যোতি জগাব লাগে। এতিয়া আত্মা তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে, সেই আত্মাকেই সতোপ্ৰধান কৰিব লাগে। আত্মা হয়েই বিন্দু। এটি তৰা হয়। তাৰ আৰু অন্য কোনো নাম ৰাখিব নোৱাৰে। সন্তানসকলক বুজাইছে যে কাৰোবাৰ আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈছে। স্বামী বিবেকানন্দ আৰু ৰামকৃষ্ণ পৰমহংসৰ কথা কয়। তেওঁ দেখিলে তেওঁৰ পৰা কিবা প্ৰকাশ ওলাল তেনেকৈতো আত্মাই ওলায়। তেওঁ বুজিলে সেই প্ৰকাশ তেওঁৰ মাজত সমাহীত হৈ গ'ল। এতিয়া আত্মা জানো আহি সমাহীত হৈ যাব পাৰে। আত্মাতো গৈ অন্য শৰীৰ লয়। অন্তিম সময়ত তোমালোকে বহুত দেখিবা। নাম আৰু ৰূপৰ পৰা উপৰাম কোনো বস্তু নাথাকে। আকাশ শূন্য হয়, তাৰো নাম আছে। এতিয়া এয়াতো সন্তানসকলে বুজে, কল্পই কল্পই যি স্থাপনা হৈ আহিছে সেয়া হ'বই। আমি ব্ৰাহ্মণসকলে ক্ৰমানুসৰি পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকোঁ। পাৰ হৈ যোৱা প্ৰতিটো চেকেণ্ডক নাটক বুলিয়ে কোৱা হয়। গোটেই সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এয়া 5 হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ, ওকনিৰ দৰে (ধীৰ গতিৰে) চলি থাকে। টিক্ টিক্ হৈ থাকে, এতিয়া তোমালোক মিঠা মিঠা সন্তানসকলে কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। চলোঁতে-ফুৰোঁতে, কাম কৰোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰাতেই কল্যাণ আছে। নহ'লে মায়াই চৰ লগাই দিব। তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ, ভোমোৰাৰ দৰে পোকবোৰক নিজৰ সমান ব্ৰাহ্মণ কৰি তুলিব লাগে। সেই ভোমোৰাৰতো এটা দৃষ্টান্ত আছে। তোমালোক হৈছা সঁচা ব্ৰাহ্মণ। ব্ৰাহ্মণসকলেই আকৌ দেৱতা হ'ব লাগে সেইকাৰণে তোমালোকৰ এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম হোৱাৰ বাবে সংগমযুগ। ইয়ালৈ তোমালোক আহাই পুৰুষোত্তম হ'বলৈ। প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। ব্ৰাহ্মণৰ টিকনি আছে নহয় জানো। তোমালোকে ব্ৰাহ্মণসকলক বুজাব পাৰা। কোৱা, আপোনালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰতো কুল আছে, ব্ৰাহ্মণসকলৰ ৰাজধানী নাই। আপোনালোকৰ এই কুল কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? আপোনালোকৰ জেষ্ঠ কোন? পাচত যেতিয়া তোমালোকে বুজাবা তেতিয়া

বহুত আনন্দিত হ'ব। ব্ৰাহ্মণসকলক মান দিয়ে কিয়নো তেওঁলোকে শাস্ত্ৰ আদি শুনায। আগতে ৰাখী বান্ধিবলৈও ব্ৰাহ্মণ গৈছিল। আজিকালিতো কন্যাসকল যায়। তোমালোকেতো ৰাখী তেওঁলোকক বান্ধিব লাগে যিয়ে পবিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰে। প্ৰতিজ্ঞা নিশ্চয় কৰিব লাগে। ভাৰতক পুনৰাই পাবন কৰি তুলিবলৈ আমি এইটো প্ৰতিজ্ঞা কৰোঁ। তোমালোক পাবন হোৱা, আনকো পাবন কৰি তোলা। অন্য কাৰো শক্তি নাই যিয়ে এনেকৈ ক'ব পাৰে। তোমালোকে জানা যে এই অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হ'লে আমি পাবন সৃষ্টিৰ মালিক হওঁ। তোমালোকৰ ধান্দাই এইটো। এনেকুৱা মনুষ্য কোনো নাথাকেই। তোমালোকে গৈ এই প্ৰতিজ্ঞা কৰাব লাগে। পিতাই কয় - কাম মহাশত্ৰু হয়, ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে। ইয়াৰ ওপৰত জয়ী হ'লে তোমালোক জগতজিৎ হ'বা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে নিশ্চয় পূৰ্বৰ জন্মত পুৰুষাৰ্থ কৰিছে সেইবাবেতো এনেকুৱা হৈছে। এতিয়া তোমালোকে ক'ব পাৰা - কোনটো কৰ্মৰে এওঁলোকে এই পদ পালে, ইয়াত বিবুদ্ধিত হোৱাৰতো কোনো কথা নাই। তোমালোকৰ কোনো এই দীপাৱলী আদিৰ আনন্দ নাই। তোমালোকেতো আনন্দিত হোৱা - আমি পিতাৰ হৈছোঁ, তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। ভক্তি মার্গত মনুষ্যই কিমান খৰচ কৰে। কিমান লোকচানো হৈ যায়। জুই লাগি যায়। কিন্তু বুজি নাপায়।

তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি পুনৰাই নিজৰ নতুন ঘৰলৈ যাওঁ। চক্ৰ পুনৰ হবহ পুনৰাবৃত্তি হ'ব নহয় জানো। এয়া বেহদৰ ফ্লিম (চলচ্চিত্ৰ)। বেহদৰ শ্লাইড (ফটো ফ্লিম) হয়। বেহদৰ পিতাৰ হৈছা গতিকে অপাৰ আনন্দিত হ'ব লাগে। আমি পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ল'ম। পিতাই কয় - পুৰুষাৰ্থৰে যি বিচৰা সেয়া লৈ লোৱা। পুৰুষাৰ্থ তোমালোকে নিশ্চয় কৰিব লাগে। পুৰুষাৰ্থৰেহে তোমালোক উচ্চ হ'ব পাৰা। এই বাবা (বৃদ্ধ) ইমান উচ্চ হ'ব পাৰে তেন্তে তোমালোক কিয় হ'ব নোৱাৰা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যেনেকৈ পিতা সদায় সন্তানসকলৰ প্ৰতি সুখদায়ী হয়, তেনেকৈ সুখদায়ী হ'ব লাগে। সকলোকে মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে।

(2) দেহী-অভিমানী হ'বলৈ তপস্যা কৰিব লাগে। এই পুৰণা ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ প্ৰতি বেহদৰ বৈৰাগী হ'ব লাগে।

বৰদান: দিব্য গুণৰ আহ্বানেৰে সকলো অৱগুণৰ আহুতি দিওঁতা সন্তুষ্ট আত্মা হোৱা
যেনেকৈ দীপাৱলীত বিশেষকৈ চাফ-চিকুনতা আৰু উপাৰ্জনৰ প্ৰতি ধ্যান দিয়ে তেনেকৈ তোমালোকেও সকলো প্ৰকাৰৰ চাফ-চিকুনতা আৰু উপাৰ্জনৰ লক্ষ্য ৰাখি সন্তুষ্ট আত্মা হোৱা। সন্তুষ্টিৰ দ্বাৰাহে সকলো দিব্যগুণৰ আহ্বান কৰিব পাৰিবা। তেতিয়া অৱগুণৰ আহুতি স্বতঃ হৈ যাব। ভিতৰত যি দুৰ্বলতা, দোষ-ক্ৰুতি, শক্তিহীনতা, কোমলতা বাকী আছে, সেয়া সমাপ্ত কৰি এতিয়া নতুন হিচাপ আৰম্ভ কৰা আৰু নতুন সংস্কাৰৰ নতুন বস্ত্ৰ ধাৰণ কৰি সঁচা দীপাৱলী উদযাপন কৰা।

শ্লোগান: স্বৰ্গৰ আসনত সদায় স্থিত হৈ থাকিবলৈ হ'লে দূত সংকল্পৰ পেটী ভালকৈ বান্ধি লোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!